

Ige: 1Thessz 5,12-22

Róm. 12,1-2

Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.

Kedves Bocskai téri Testvérek! Hadd kezdjem igehirdetésem ma is egy kis vidámsággal:

Egy ember egy trágár, pimasz papagájt kap ajándékba. Próbálja megnevelni, de a madár csak káromkodik, csipked, úgyhogy elfogy a türelme és berakja a madarat a mélyhűtőbe. A papagáj tovább mérgeződik, aztán hirtelen rövid csend lesz, majd könyörgés hallatszik a hűtőből. Emberünk megsajnálja a madarat és kivesszi. A papagáj illedelmesen leül és megszólal:

- Bocsáss meg kérek, ígérem, mostantól jó leszek. Csak azt az egyet áruld el, a csirke mi rosszat tett?

Kedves Bocskai téri Gyülekezet! Sokszor találtam már magam szembe azzal a kérdéssel, amit a viccbeli papagáj kérdezett gazdájától: „mi rosszat tett ő?” „Mi rosszat tettem én? Mi a rossz abban, ahogy élek?” És ha már valaki ezt a kérdést felteszi, akkor a mögött gyakran az van, hogy más az értékrendje. Másképp ítéli meg, hogy mi a jó és mi a rossz, ezért saját tetteit nem találja rossznak.

Sőt, sokszor azt is látom, hogy amit valaki a másik embernél helytelenít, azt a saját tetteiben teljesen elfogadhatónak találja, és jól meg is tudja magyarázni, mit miért tett. Ilyen helyzetben nagyon sokat tud segíteni, ha valaki kívülről felmutatja a helyes mércét, azt a tükröt, amiben mindenki felismeri cselekedetei értékét vagy értéktelenségét, esetleg káros voltát.

Pál apostol ilyen kívülről a jó életet mutatja fel levelében a thesszalonikai gyülekezet tagjainak. Az apostol szavait nem saját jósága hitelesíti, hanem az egyetlen tökéletes mérce, az Igaz Isten. A Zsidókhöz írt levél Jézust tökéletesnek mondja (Zsid. 7,28).

Jézus így szól a hegyi beszédben: „*Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.*” (Mt. 5,48) Ezzel egyszerre mondja ki azt, hogy Isten tökéletes, és azt, hogy nekünk is törekednünk kell a tökéletességre. Legyetek tökéletesek ti is, akik ma itt istentiszteleten vagytok, akik hisztek a mi Urunkban!

De hogyan is lehet valaki tökéletes? Mit kell ahhoz tenni, hogy elinduljunk a tökéletességre vezető úton? – tesszük fel azonnal a kérdéseket, mert azt nagyon jól tudjuk, hogy a tökéletességre eljutni itt a földön nem lehet. De azt is érezzük, hogy mégiscsak el kell ezen az úton indulni, és meg kell mindent tennünk, hogy a bűn csábításának ellenálljunk, hogy egyre kevesebbet vétkezzünk Isten ellen.

Egy másik helyen Pál ezt írja: „*Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki.*” (2Kor. 5,9) Erre igyekszünk, mert fontos nekünk, hogy mennyei Atyánk örömét lelje bennünk.

Visszatérve alapigénkhez, Pál segít megérteni nekünk, hogyan élhetünk jó életet, és az isteni mércét hogyan tudjuk a gyülekezeten belül és a családjunkban megvalósítani. Ilyeneket mond:

- **Becsüljétek meg azokat, akik vezetőként fáradoznak közöttetek.** Akkor is becsüljétek meg őket, ha intenek titeket. Olyan sokszor láttam vagy hallottam olyan esetről, hogy a beteg családtag körül ott sürgött-forgott a házastárs vagy a gyermeke, de a köszönet helyett csak kritikát kapott, köszönetet és jó szót pedig nem. Pál pedig arról beszél, hogy akik önként

vállalnak szolgálatot a közösségben, azok nem cselédek és nem szolgák, akiket a többiek ugráltathatnak.

- **Éljetek egymással békességben.** Magunk körül nagyon sok békétlenséget, veszekedést láthatunk. Sok embernek arra állt rá a gondolkodása, hogyan lehet belekötni a másik emberbe. Hogyan lehet csípős megjegyzéseket tenni arra, amit a másik tesz. És teszik is, mert úgy gondolják, hogy ezzel ők jobbnak és szebbnek látszanak. Igen, lehet, hogy így bánnak te veled is, de ne vágj vissza! A te beszéded ne legyen bántó és sértő! Különösen családon és gyülekezeten belül mutassuk meg azt, hogy lehet békességben élni egymással.
- Vannak, akik kilógnak a sorból – szoktuk mondani, – és a közösség rendjét nem veszik magukra. Ezért a lustákat a hasznos életre kell inteni. Ha valaki bátortalan, azt biztatni és bátorítani kell. Az erőtlent pedig segítse az erős. **Mindenkihez úgy kell odafordulni, ahogy neki a legjobb.** Ehhez nagyon oda kell figyelni a másik emberre. Meg kell látni azt, hogy kit hogyan kell segíteni, mert nem egyformák a keresztyén emberek sem. Különösen veszélyes az, amikor annyival akarja valaki elintézni a dolgot: „olvasd az ígét, testvér, és imádkozzál többet”. Pál ennél több odafigyelést kér a hívőktől.
- Sok rossz éri az embert élete során. Bármennyire is keresztyénnek valljuk magunkat, kinek nem fordult még meg a gondolataiban az, hogy ha vele így bántak, akkor majd ő is így fog tenni. Hiszen „amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten.” **„Vigyázzatok – mondja Pál – senki ne fizessen a rosszért rosszal, hanem törekedjetez mindenkor a jóra egymás iránt.”** Kedves testvérek – meg vagyok döbbenve, hogy mennyi rosszakarat szorult az emberekbe. Nem hittem volna korábban, hogy emberek mi mindent képesek elkövetni, hogy ártsanak a másoknak. És még azt is hiszik, hogy abból nekik valami előny származik. Ha sérelem ér téged, akkor kérlek, vigyázz, hogy ne mond: kölcsön kenyér visszajár. Ne vágj vissza. Inkább figyelj az Igére: *„Ne álljatok bosszút önmagatokért, szereteteim, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” - így szól az Úr. Sőt, „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, paraszat gyűjtesz a fejére.” Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.”* (Róm. 12,19-21)

Figyeljük meg kedves Bocskai téri testvérek, hogy Pál apostol valóságos reformációról beszél. Arról beszél, hogy mi emberek természetes módon hogyan viselkednénk általában. Különböző helyzetekben mi a természetes reakciónk és cselekedetünk. És az apostol arról is beszél, hogy az, akit Isten megszólított és elhívott, az tud másképp tenni, szólni, gondolkodni és érezni.

Ez az emberi szívek reformációja. *„Újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.”* (Ef. 4,23-24)

Az az ember, aki hagyja, hogy Isten Szentlelke vezesse életét, az képes mindenkor örülni, mert öröme nem függ külső körülményektől. Garantálom, hogy lesznek nehéz időszakok a hívő ember életében is, mert Isten sehol sem mondja, hogy kivételezni fog velünk. De a Lélek öröme belülről oltalmazza az életünket.

Lehet szüntelenül imádkozni, ne mondjuk azt, hogy most nem érünk rá beszélgetni Istennel. Ez a kifogás olyan, mintha valaki azt mondaná, hogy nem ér rá levegőt venni, vagy nem ér rá enni és inni. Legyen számunkra annyira természetes az imádság, mint a levegővétel, és akkor nem érezzük tehernek, ellenkezőleg: megtapasztaljuk Isten csodálatos erejét.

„Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” Igen, Urunk a mi javunkat akarja. Jót akar nekünk Isten. Persze ezt nem mindig látjuk meg szemünkkel. Ezért lássuk meg azt hitünkkel. Amikor hálát tudunk adni mindenért: tehát nemcsak a jó dolgokért, a fizetésemelésért, hanem a rosszért is, akár a betegségért, a rágalmakért, a szomszédod rosszulátáért is hálát tudunk adni, akkor látunk hitünkkel, akkor jutunk el a lelki nagykorúságra.

Az Isten akaratát cselekvő hívő ember és közösség szabadságban él a jóra. Felismeri a Szentlélek munkáját. Sőt, engedi is, hogy Isten Lelke munkát végezzen az életében. Engedi, hogy a Szentlélek rávilágítson a jó és szükséges dolgokra, de azokra is, amelyek a gonosztól vannak és ártásra vannak.

„Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” (Róm. 12,1-2) Ámen.

Loment Péter lelkész